

Meer tussen hemel en aarde (2)

GODSBEELD

Tijdens mijn donderdagse spreekuur was een van onze trouwe kerkgangers komen binnenlopen. We hebben het altijd maar over God in de kerk, zei hij, maar elke kerkganger heeft daar een eigen beleving bij, een eigen beeld. En sommige van die godsbeelden lijken zo slecht te passen bij wat we weten over de wereld. Hoe zou je daarover als gemeenschap in onderling gesprek kunnen komen – en dan zonder elkaar de maat te nemen?

Goeie vraag. In de vakantie zag ik God de Schepper verbeeld, op de houten plafondplanken van de middeleeuwse St.-Gonérykapel in het Bretonse Plougrescant. Het was geschilderd als een stripverhaal met levensgrote figuren, kijk maar: links wordt Eva uit Adams slapende lijf gevormd, en even later moeten ze het paradijs verlaten. Dacht de schilder echt dat God mensvormig is, en mannelijk? Of besepte hij dat het verbeelden van God altijd behelpen is. Net als het verbeelden van een blote Eva in zo'n dorpskerkje – ik denk dat het jurkje daar links pas achteraf over haar lijf is geschilderd, toen de pastoor het zat was dat iedereen voortdurend naar boven keek.

God is geen oude wijze man. Maar soms kan een oude wijze man God belichamen. Maar ook een jonge moeder kan God belichamen, of een kind, een zilvermeeuw, een zuchtje wind. God is een meer-dan-persoonlijke kracht, zeg ik soms. Maar wat weet ik er eigenlijk van? Ik kan alleen een vermoeden hebben van wat boven mij uitgaat. Ik kan geen afstand nemen om het te beschrijven, want God omvat mij en niet andersom. De theoloog Augustinus heeft al in de vijfde eeuw ongeveer dit gezegd: als je jezelf een idee van God hebt gevormd, is één ding zeker: zo is God niet.

Met een kleine groep gemeenteleden lezen we dit jaar het boek *Gott 9.0* dat ik uit het Duits aan het vertalen ben. Dat boek gaat over onze godsbeelden en hoe die zich ontwikkelen, door de tijd heen, door ieders eigen leven heen, met alle twijfel en crisis die daarbij horen. Soms zegt iemand: laat ik maar gewoon geloven als een kind. Maar geloven als een kind is ook dat je alles durft te vragen en dat je niets voor zoete koek slikt. Dat je de wereld steeds opnieuw ontdekt.

Deze zomer las ik het boek *De goddelijke dans* van de Franciscaner monnik Richard Rohr (zie de mooie [bespreking door collega Piet van Die](#)) – een bevrijdend boek dat helpt om God niet vast te leggen op een bepaald godsbeeld. Het gaat niet om een theorie over God, maar om de beweging van goddelijke goedheid waarin we uitgenodigd worden om mee te komen.

3 september 2017, Piet van Veldhuizen

[Terug naar Columns](#)

[Verder naar DeArkOnline](#)

[Terug naar Woordenmetzielenzin](#)